

Sygn. akt: III Ns 186/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: stażysta Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Sp. z o.o. (...) w W.

przy udziale B. S.

o stwierdzenie nabycia spadku

postanowił:

1. stwierdzić, że spadek po R. W., zmarłym dnia 31 maja 2013 roku w S., ostatnio zamieszkałym w S. przy ul. (...) na podstawie ustawy nabyła w całości wprost córka B. S., c. R. i T.;
2. stwierdzić, że koszty postępowania wnioskodawca i uczestniczka ponoszą we własnym zakresie.

Sygn. akt: III Ns 186/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 6 marca 2018 roku

(...) Sp. z o.o. Spółka komandytowo-akcyjna w W. wniósł o stwierdzenie nabycia spadku po R. W., zmarłym dnia 31 maja 2013 roku w S., ostatnio stale zamieszkałym w S. przy ul (...).

W uzasadnieniu podał, że spadkodawca pozostawał jego dłużnikiem z tytułu zawartej umowy pożyczki, stwierdzonej nakazem zapłaty z 14 października 2014 roku wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie.

W odpowiedzi na wniosek uczestniczka B. S. wniosła o stwierdzenie, że nabyła spadek po R. W.. W uzasadnieniu wskazała, że spadkodawca w chwili wytoczeniu mu powództwa przez wnioskodawcę nie miał legitymacji biernej, gdyż już w tym czasie nie żył.

W toku postępowania uczestnicy podtrzymali dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spadkodawca R. W. zmarł dnia 31 maja 2013 roku w S.. Po raz ostatni stale zamieszkiwał w S. przy ul. (...). W chwili śmierci nie pozostawał w związku małżeńskim. Spadkodawca miał jedną córkę – B. S.. Innych dzieci, w tym pozamałżeńskich, przysposobionych lub wcześniej zmarłych nie miał. Zmarły nie pozostawił testamentu. Spadkobierca nie składał oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku. Nikt nie zawierał ze spadkodawcą umów o dziedziczeniu, jak również nikt nie został uznany za niegodnego dziedziczenia.

Dowód:

- odpis skrócony aktu zgonu, k. 16;
- odpis skrócony aktu małżeństwa, k. 37;
- zapewnienie spadkowe, k. 86;

Sąd zważył co następuje:

Wniosek okazał się uzasadniony.

Zgodnie z treścią art. 1025 pkt 1 k.c. sąd na wniosek osoby mającej w tym interes prawny stwierdza nabycie spadku przez spadkobiercę. Stwierdzenie nabycia spadku przez sąd następuje na wniosek uprawnionego podmiotu, a więc każdego mającego interes prawny w prawidłowym wykazaniu następstwa po spadkodawcy. W niniejszej sprawie zostały złożone dwa wnioski o stwierdzenie nabycia spadku: pierwszy przez (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowo-akcyjna w W., który swojego interesu prawnego upatrywał w istnieniu po stronie spadkobiercy zobowiązania z tytułu pożyczki, nabytej w drodze przelewu wierzytelności, drugi zaś przez córkę spadkodawcy – B. S., a więc osobę należącą do kręgu jej spadkobierców ustawowych, która jest osobą legitymowaną do złożenia wniosku. Zwrócić należy uwagę na to, że w piśmie z 23 października 2017 roku wprost zażądała stwierdzenia nabycia spadku po R. W.. Już chociażby z tego powodu przyjąć należało, że wniosek o stwierdzenie nabycia spadku został złożony przez osobę mającą w tym interes prawny.

W myśl art. 924 i 925 k.c. spadek otwiera się z chwilą śmierci spadkodawcy i z tą też chwilą spadkobiercy nabywają spadek. Postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku winno uwzględniać tę okoliczność, zaś w orzeczeniu tym wskazani być powinni wszyscy spadkobiercy, którzy w chwili śmierci spadkodawcy nabyli spadek. Norma wynikająca z art. 926 § 1 k.c. stanowi, że powołanie do spadku wynika z ustawy albo testamentu. W myśl zaś postanowień § 2 i 3 tego artykułu, dziedziczenie na podstawie ustawy całości lub części spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy, albo gdy żadna z osób, które powołał, nie chce lub nie może być spadkobiercą. Z uregulowań tych wynika jednoznacznie prymat dziedziczenia testamentowego nad dziedziczeniem ustawowym, stąd też w razie pozostawienia przez osobę zmarłą jakiegokolwiek dokumentu noszącego cechy testamentu, tj. zawierającego rozrządzenia na wypadek śmierci, sąd w pierwszej kolejności zobowiązany jest ustalić, czy rozrządzenia te są ważne i skuteczne, a więc innymi słowy - czy na ich podstawie może dojść do dziedziczenia testamentowego. W przeciwnym razie sąd winien stwierdzić nabycie spadku przez spadkobierców określonych w ustawie.

Jak wynika z zapewnienia spadkowego, złożonego przez uczestniczkę, spadkodawca nie sporządził testamentu. W takiej sytuacji dziedziczenie po nim następuje według reguł określonych w ustawie. Zgodnie z treścią art. 931 § 1 k.c. w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek. Z zapewnień spadkowych oraz aktów stanu cywilnego wynikało, że w chwili śmierci spadkodawca nie pozostawał w związku małżeńskim. Miał jedno dziecko, tj. uczestniczkę. Innych dzieci nie miał. W takim stanie rzeczy do spadku po R. W. powołana jest wyłącznie córka B. S., która dziedziczy spadek w całości.

Pokrewieństwo wymienionych osób ze spadkodawcą sąd ustalił na podstawie odpisów aktów USC tych osób. Dokumentów tych nikt nie zakwestionował, sąd z urzędu nie dopatrywał się nieprawidłowości przy sporządzaniu wymienionych dokumentów, zostały one sporządzone we właściwej formie, w sposób dla nich przewidziany, przez kompetentne podmioty.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 1012 k.c. spadkobierca może bądź przyjąć spadek bez ograniczenia odpowiedzialności za długi (przyjęcie proste), bądź przyjąć spadek z ograniczeniem tej odpowiedzialności (przyjęcie z dobrodziejstwem inwentarza), bądź też spadek odrzucić. Złożenie oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku powinno nastąpić w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o tytule swojego

powołania (art. 1015 § 1 k.c.). W § 2 tego artykułu wskazano natomiast, iż brak oświadczenia spadkobiercy w tym terminie jest jednoznaczny z prostym przyjęciem spadku.

Spadkobierczyni po R. W. nie złożyła oświadczenia spadkowego, co oznacza, że zgodnie z przywołanym art. 1015 § 2 k.c. nabyła spadek wprost. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt 1. sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Sąd zważył, że interesy uczestników nie były rozbieżne. Zarówno wnioskodawca, jak i uczestniczka żądali stwierdzenia nabycia spadku po R. W.. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt 2. sentencji.